

Лепрекони (уривок)

Валентина Захабура

Увага! Ви читаете уривок з твору (ознайомчий фрагмент). Купуйте книжку на сайті видавництва [ВСЛ](#).

Шкереберть

1.

— Танцюй-стрибай, моя рибко! Тобі лист! Хоча ні, краще не стрибай, бо ще стелю проб'єш! — це мій тато волає від вхідних дверей на всю квартиру.

Лист — мені? Мені? Справжній паперовий лист? Круто! Ви колись отримували паперового листа? Не рекламу якусь від найближчого супермаркету чи знижку від нової перукарні, а саме листа? Я — вперше!

— Тату, віддай! Ну! Від кого це? — ми з ним вже одного зросту (так, це я доволі висока, а не тато низенький), але він сильніший. Видовжений конвертик миготить перед моїм носом і знову зникає за татовою спиною.

— Танцюй, танцюй! — вимагає він, натомість я починаю його лоскотати.

Дорослі так само бояться лоскоту, як і діти, принаймні мій тато точно. Його смикає на всі боки, Пухля стрибає довкола нас і гавкає. Зрештою, тато наступає Пухлі на лапу, той скавучить, а лист потрапляє мені до рук. Песика, звісно, шкода, та я поквапом шукаю ім'я відправника.

— Це ж від Тоторо-о-о-о!!! — я, мабуть, перейшла на ультразвук, бо тато затуляє вуха, а Пухля починає мені підвивати. Я шматую конверта, дивом не розриваючи самого листа. Це потім я згадаю про ножиці, про естетику і все таке, та, коли вам вперше до рук потрапить персональний лист, ви навряд чи зможете його спокійно й зважено відкрити.

Тоторо пише з Німеччини, саме пише, кругленькими літерами, а не друкує на компі. Ще й листівочка вкладена прикольна — двійко дітей на гойдалці в небі. Цей натяк мені зрозумілий. Уф-ф, скільки ж ми не бачились, не чулись і не списувались? Років п'ять — так точно! Я цьомкаю тата в маківку (він присів і просить вибачення в нашого Пухлі) і біжу до своєї кімнати. Стрибок від дверей (волохаті капці розлітаються в різні боки), і я на кріслі-мішку, збирала на нього цілий рік з кишенькових і святкових грошей. Та зараз не про улюблене крісло, а про лист.

"Привіт, Мо'!

Знаю, що ти за мною шалено скучила, плачеш ночами в подушку і все таке. Не сумуй, витри сльози й шмарклі, повторюю, ВИТРИ, бо листа замажеш, я ж тебе знаю! Я з тобою, моє чудове опудало. Звісно, легше знайти тебе в мережі (до речі, ми спілкуємось останній рік, а ти й не знала, що то я! Гу-гу! Хай це тебе мучить, лазь по акаунтах друзів і думай, хто ж із них насправді Я?). Та мені закортіло

написати тобі живого листа. Капець, яке недолуге речення. Хіба бувають мертві листи?"

Стривай, як це "останній рік"? Вже рік? Ми спілкуємося вже рік?! А я й не знала, що хтось із моїх друзів — Тоторо? Та я легко це виправлю. Перегляну, кого додала рік тому, і...

"А може, я слідкую за тобою й не рік, а два. Або кілька місяців. Коротше, Мої Маю тебе потішити, що ти така само прикольна скажена кізонька!"

Ні, ні-ні-ні! Це просто неможливо, я б відчула, що спілкуюся з Тоторо, ми ж он скільки одне одного знаємо, знали... колись. Хоча, що б я відчула? У носі свербить і щось пекуче підступає до очей. Стоп, "витри сльози й шмарклі", он ти про що! А от і не дочекаєшся ти моїх сліз! Я задираю голову, щоб повернути ті підступні солоні краплі назад. За вікном гойдається жовтогарячий клен, зараз він видається трохи замиленим, наче з картин Клода Моне. "Клод Моне й Едуард Мане — це різні художники одного періоду й стилю. Як він зветься, Буд ячейку?" — "Монеїзм?" — "Прийміть мої щирі вітання з двійкою. Імпресіонізм". Мимоволі згадується урок світової культури. Але цей осінній лист в моїх руках — привіт з дитинства.

Тоторо — це не справжнє ім'я, так прозвав Антіна Шкарубельського мій татко. Бачили мультик "Мій сусід Тоторо" Хаяо Міядзакі? Якщо ще ні, то подивіться неодмінно, у нього всі мультики класнючі: "Віднесені привидами", "Мандрівний замок Хаула", "Позичайка Аріетті", але "Тоторо" — це мій улюблений, хоч Міядзакі зняв його, ще коли мій тато був маленьким! От як побачите, хто такий Тоторо, одразу зрозумієте, який мій Антін. Вони просто близнюки: і усмішка, і веселощі, і сонько він такий точно, і на окарині грає! Ну й повненький він нівроку, що вже там.

2.

Антін жив у сусідньому будинку зі своєю бабою Марією. Ми з Тоторо разом гралися у спільному дворі і разом пішли до школи. Наш двір був порослий кущами шипшини й каштанами — так, не лише в Києві ростуть каштани. Між іншим, в Ужгороді вони ще й їстівні! Ми їх смажили, це було так звично, а тут, у столиці, таких немає чомусь. Каштани були розлогі, зі зручним гіллям, і ми проводили на них чимало часу. "Мавпенята, час вечеряти!" — кликала нас баба Марія, і ми з Тоторо спокійно залишали в гушавині крон свої іграшки і злазили донизу. Йому було не ліньки сто разів на день забігати до мене на четвертий поверх, щоб розказати про якусь пригоду чи запропонувати чергову витівку.

— Мо', а пофарбуймо Бевзя у тигра? (Бевзь — це лінивий кіт його баби Марії).

— Мо' й розмалюймо. — І того разу ми розмалювали рудого Бевзя йодом, за що Тоторо отримав віником, а мені батьки прочитали виховну лекцію. Та хіба то страшна кара, якщо Бевзь кілька тижнів ходив з красивими хвилястими смугами? Чому хвилястими, а не рівними? А ви спробуйте розмалювати живого kota — то й дізнаєтеся.

— Мо', слухай, у дядька Олексія в гаражі є камери для велосипеда. Зробімо собі рогатки? Там гума суперова!

— А як він помітить?

— Та вони там усі в пилюці, висять на гаку іржавому, він про них давно забув! Зробімо?

— Мо' й зробімо.

Власне, через оте моє "Мо'" він і називав мене Мо'. Бо ж насправді я — Наталка. За рогатки, чи то за зіпсовані камери, перепало вже й мені — дядько Олексій відшмагав нас з Тоторо кропивою по ногах. Ми верещали на всенький двір, а він бігав за нами і тицяв кропив'яним віником по наших голих литках. Свербіло страшенно! Тато з ним тоді дуже посварився, купив йому нові камери і швиргонув в обличчя, а потім мама з татом знову прочитали мені виховну лекцію.

За любов до вереску баба Марія спересердя обзивала Тоторо "поросятком", він звик і не сердився, а я шалено гнівалась. Мама Тоторо поїхала "влаштовувати своє життя" до Німеччини (насправді, захищати вчений ступінь, але баба Марія мала власну думку щодо всього на світі). Тож мій найкращий друг лишився з бабусею, вона мала бути його вихователем і захисником — і якщо до першого вона вдавалася з натхненням, то на друге їй не вистачало чи сил, чи бажання, чи ще не знаю чого. А ще вона була дуже набожною — і вважала великим гріхом, що Антін росте безбатченком, тому постійно молилася, щоб Господь напоумив дочку вийти заміж, і всі розмови з нею зводились до того, що вона "замолює доньчин гріх оцей кучерявий".

У буденному житті баба Марія викладала прикладне мистецтво в художній студії, тому в Тоторо завжди були вишиті комірці на всіх сорочках та якісь особливі шкіряні або дерев'яні гудзики на заздрість усім дівчатам і на глум хлопцям. Колись баба Марія працювала в школі, але її звільнили за поганий приклад, бо не була заміжня, а народила Тоторову маму. Тому вже багато років вона вела гурток в будинку дитячої творчості, а ще шила на замовлення.

Пам'ятаю, як одного разу до нашого двору зайшов рудий Петрусь зі своєю ватагою. Він був уже третьокласником, а ми тоді ще дошкільнятами. Петрусь заліз до нас у пісочницю, де ми будували фортецю, плюнув на іграшки, рвонув гудзика на Тоторовій курточці: "Що ти як баба вдягнений!" — і штовхнув. Я від такого стусана вже на три метри відлетіла б, але Тоторо тільки зашпортався й сів просто на недобудовану вежу. Антін не захищався, так це було дико й неочікувано, а просто сидів на руїнах. Хлопці ж сміялися.

— Циган вонючий! — просичав тоді Петрусь, набрав відерце піску й висипав моєму другові на голову.

Білий пісок на чорних кучерях, білий пісок на смаглявій шкірі. Тоторо якось повільно повів рукою, наче хотів відштовхнути того рудого півня, але Петрусь вгатив йому кулаком по носі, і на білий пісок закапала кров. Отоді я отямилась. Я не пам'ятаю, як застрибнула на спину Петрусеві, пам'ятаю тільки, як мене намагалися відірвати його пацани втрюх, поки я з усієї сили скубла його руде волосся й щипала за обличчя. Він репетував: "Скажена коза!" Здається, саме на той галас вигулькнула Антінова бабуса і розігнала хлопців.

Того ж дня Петрусів п'яний тато приходив на розмову до моїх батьків, але тато

мовчки виштовхав його з дому. До баби Марії він навіть не потикався, боявся її чомусь. Коли ми пішли до школи, Петрусь ніколи не зачіпав Тоторо, якщо я була поруч. Але завдяки Петрусеві у першому класі інакше, як "скаженою козою", мене й не називали.

3.

Здається, я захопилася спогадами і геть забула про листа. А далі я читаю таке, ТАКЕ! Що рука мимоволі знаходить мобілку й викликає Юльцю, але моя найліпша подруга й порадиця поза зоною досяжності. От же ж! Це у неї курси іспанської зараз. Упс, а мені треба бігти на вокал. З Лавренчучкою... Ну, не ділитися ж із нею такою новиною! Принаймні не з нею першою!

Пхаю ноти до торбинки, на автоматі перестрибую через собаку, котрий плутається під ногами й радо метеляє хвостом, зазираю до тата, він щось строчить за компом.

— Тату...

— Вже біжиш? Що там твій друзяка пише?

— Та таке... Тату, а ти ніколи не думав про те, що міг би народитись дівчинкою?

— Га? Що ти запитала?

— Ем-м, не зважай, то я так. Уже біжу. Все норм. Про Тоторо потім розповім, ок?

— Щось ти не надто балакуча, біжи, малючко, тренуй свою ерихонську трубу!

Тато дражниться, але насправді він любить, коли я співаю. І мама любить, лише Пухля страждає, відколи я пішла на вокал. Варто мені розпочати вправи, усі ці "і-йя-і-йя-ііі!", "мі-ме-ма-мо-му!", як наш песик починає стрибати мені по ногах і гавкати, скакати на задніх лапах, зазирати в очі і лизати руки, аби я тільки не "підвивала" отак не по-людськи. Певно, він вирішив, що у мене не все гаразд з головою. Доводиться зачиняти його в іншій кімнаті, де Пухля скавучить і плаче, доки я не починаю співати щось більш зрозуміле. Дивина. От яка йому різниця, чи я беззмістовну вправу мекаю, чи пісню зі словами співаю (часто це арії французькою або італійською), він же ж собака? Але на пісні він реагує нормально, тобто ніяк!

Нінка вже тупцяє біля мого під'їзду, притискаючи до грудей теку з нотами. Сіре картате пальтечко з фіолетовим плетеним шаликом і такі ж фіолетові гетри надають їй на диво мультяшного вигляду. Лискучий каштановий чубчик визирає з-під фіолетової шапки і спадає аж до лівої скроні, крізь нього світяться величезні карі очиська. Вона красуня. От лише характер має...

— Привіт! Дякую, що дочекалася, бо я ледь не забула про співи! — це я.

— Привіт. Я оце подумала. Може, мені не варто йти? Ну, яка з мене співачка? — у цьому вся Ніна.

Таке шоу вона мені влаштовує через раз. Не те щоб вона була капризулею чи якоюсь дуже прошеною. Але я ще не зустрічала такої невпевненої в собі людини, чесно. При тому, що Марко (Мар— кіян Володимирович — наш викладач) постійно торочить про її чудові вокальні дані і безумовний талант. Але чомусь саме я маю щоразу переконувати й умовляти, що співи — це її доля, призначення, і що вона просто крутяцько співає. Якби Марко мене хоч раз так похвалив, як її, то я б уже собі зірку на лобі намалювала й корону начепила від щастя, а ця рева!.. Слів нема, щоб передати, як

вона мене оцим дістає.

— Що таке знову, Нінко? Ти не вивчила арію?

— Вивчила, — вона нахилиє голову, і я ледь чую відповідь.

— Горло болить?

— Ні, — ще тихіше відказує Ніна. У мене зріст метр вісімдесят, у Ніни — півтора у стрибку. Та ну що це таке, мені що — присідати перед нею треба, щоб поговорити?

— Тоді що з тобою цього разу?

Невиразне "бу-бу-бу" з глибини шалика, а потім погляд, сповнений сліз, ну просто тобі ображений ельф, тільки щічки пухленькі.

Я беру її за руку, бо й справді запізнимося. Злюся, що я не Юлька, котра шарить у психології.

— Так, розповіси дорогою, тільки голосніше, ясно? — і тягну її в бік Малої опери.

Нам можна під'їхати, звісно, але кілька зупинок пішки добре розігрівають дихання. Мене через оте дихання й відправили на вокал, бо як переїхали з Одеси до Києва, так я з кашлюків не вилазила, доки не почала ходити на заняття до Марка. А він такий! Сіроокий стрункий блондин! Вищий за мене! А голос! Та хай би він був хоч Нінчиного зросту, за цей голос я б його... Ох! Густий, оксамитовий баритон, від якого мені аж лоскотно на серці.

Ніна гальмує. Це такий натяк, що я маю почати розмову, розпитати, поспівчувати. От візьму одного разу і мовчатиму всю дорогу, хай перед Марком хнюпає!

— Що там у тебе? — питаю приречено.

— Ти ж знаєш, то все вона...

О, ці очка мімішного котеняти дивляться на мене! Чому я не вмію так робити? Жоден вчитель не може відмовити Нінці у високому балі через ці очі. А "вона" — це Нінчина мама.

— І що вона? Нінко, розповідай нормально, бо ти наче на допиті!

— Це її мрія про співи була, кумир і взірець — Ніна Матвієнко, вона навіть мене на честь тої Ніни назвала! — фіолетово-сірий ельф поруч зі мною важко зітхає і буцає черевиком лискучі каштани. — Але через хворобу мамі кололи якісь гормональні препарати, і з сопрано вона з'їхала майже в альти. От вона й страждає через це і хоче зробити співачкою мене замість себе.

КІНЕЦЬ ОЗНАЙОМЧОГО ФРАГМЕНТУ